

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1936	Κυρ. Α' Νηστ. (Ἐβρ. 11,24-26,32-40 – 12,2) 20 Μαρτίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ προτίμησι

«Πίστει Μωυσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς φαραῶ, μᾶλλον ἐλόμηνος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν» (Ἐβρ. 11,24-25)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἢ ὅπως λέγεται διαφορετικὰ ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅλοι οἱ ἱεροκήρυκες θὰ μιλήσουν γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Νὰ μιλήσουμε κ' ἐμεῖς γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία; Στὴ λίγη ὥρα ποὺ διαθέτουμε μᾶλλον θὰ τὴν ἀδικήσουμε.

Ἀλλὰ κι ἂν εἶχαμε χρόνο, ποιά γλῶσσα μπορεῖ νὰ τῆς πλέξη ὕμνο ἐπάξιο! Γιατί τί εἶνε Ὁρθοδοξία; Εἶνε ἡ βάτος ἡ καιομένη καὶ μὴ καταφλεγόμενη, εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ποὺ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας, εἶνε τὸ «ἄφραστον θαῦμα» (καν. Μ. Σαββ.), κάτι ποὺ δὲν ἐκφράζεται μὰ τὸ ζῆ καὶ τὸ αἰσθάνεται κανεὶς. Μπορεῖ νὰ εἶσαι καθηγητὴς θεολογίας, δεσπότης, πατριάρχης, νὰ ἔχης κάνει τὸ κεφάλι σου ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸ θεολογίας, μὰ δὲν τὴ νιώθεις τὴν Ὁρθοδοξία ὅπως τὴ νιώθει **ἓνας ἀπλὸς Χριστιανὸς ποὺ πιστεύει βαθειὰ στὸ ὀρθόδοξο δόγμα.**

Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, γιατί ἐν τῷ ἀπειρῷ ἐλέει του ἐξέλεξε αὐτὴ τὴ μικρὴ γωνιά, ποὺ ἔνε βράχια καὶ πέτρες, νὰ εἶνε τρία πράγματα: **φύλακας, κήρυκας καὶ μάρτυρας** τῆς Ὁρθοδοξίας. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς τώρα ἔχουμε χρέος νὰ φανοῦμε ἄξιοι τῶν προγόνων μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα ὑψώνει τὰ τιμημένα λάβαρα, προβάλλει τὶς ἱερὲς εἰκόνες τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἁγίων καὶ ἐπικαλεῖται τὴ βοήθειά τους. Προβάλλει ἀκόμα μπροστά μας τοὺς **ἥρωες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς**, οἱ ὁποῖοι διὰ λόγου, διὰ θαυμάτων καὶ δι' αἵματος μαρτυρίου βεβαίωσαν τὴν πίστι. Μεταξὺ δὲ τῶν ὀνομάτων ποὺ ἀνήκουν στὸν κόσμον τῆς παλαιᾶς διαθήκης ὁ ἀπόστολος μνημονεύει στὴν ἀρχὴ τὸ **Μωυσῆ**. Καὶ μ' αὐτὸν θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀπασχολήσω γιὰ λίγο. Τὸν προβάλλει γιὰ νὰ τὸν μιμηθοῦμε. Σὲ τί νὰ τὸν μιμηθοῦμε; Σὲ μιὰ ἠρωικὴ του **ἀπόφασι**. Τί ἔκανε ὁ Μωυσῆς;

Μωυσῆς εἶνε ὄνομα ὄχι ἑλληνικὸ ἀλλὰ ἑβραϊ-

κό. Σημαίνει **«αὐτὸς ποὺ σώθηκε ἀπὸ τὰ νερά»**. Γιατί; Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἓνας τύραννος φαραῶ εἶχε βγάλει διαταγή, ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἑβραίων νὰ σκοτώνωνται –γενοκτονία δηλαδὴ–, καὶ ἦταν ὑπεύθυνοι ἡ μαμμὴ, ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας. Ἡ Ἑβραία μητέρα του τὸν ἔρριξε στὸ ποτάμι ὄχι βέβαια γιὰ νὰ τὸν θανατώσῃ, ὅπως κάνουν σήμερα οἱ γυναῖκες μὲ τὶς ἐκτρώσεις, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ ἐπέπλεε στὰ ἀβαθῆ νερὰ τοῦ Νείλου, ἐκεῖ στὶς καλαμιές μέσα σ' ἓνα πανεράκι, τὸ χαριτωμένο αὐτὸ μικρὸ παιδί ποὺ ὀνομάστηκε Μωυσῆς.

Σώθηκε λοιπὸν ἀπὸ τὰ νερά. **Πῶς σώθηκε;** Ἡ θυγατέρα τοῦ φαραῶ ἔκανε τὸν περίπατό της μὲ ἀμάξι στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Εἶδε νὰ ἐπιπλῆ τὸ πανεράκι μὲ τὸ παιδί, τὸ πῆρε, τὸ ἔφερε στὰ ἀνάκτορα τοῦ πατέρα της καὶ τὸ υἱοθέτησε. Ἐκεῖ ἀνατράφηκε μὲ ὅλα τὰ πλοῦτη, τὶς ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις ποὺ ἔχουν τὰ παλάτια. Ἡ πριγκίπισσα τὸ ἐμπιστεύθηκε σὲ σοφοὺς δασκάλους. Καὶ εἶχε ἡ Αἴγυπτος τότε σπουδαίους ἀστρονόμους, μαθηματικούς, φυσικούς καὶ ἄλλους μεγάλους ἐπιστήμονες, ποὺ κατασκεύαζαν μεγάλα τεχνικὰ ἔργα – ἀπόδειξις οἱ γνωστὲς πυραμίδες. Ἐκπαιδεύτηκε λοιπὸν τὸ παιδί αὐτὸ μὲ ὅλη τὴ σοφία τῶν Αἰγυπτίων, μὲ σκοπὸ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα διάδοχος τοῦ φαραῶ. Ἀνοιγόταν μπροστά του μέλλον λαμπρό.

Ἔμαθε ὅμως τὴ γενιά του, τὴν ἱστορία του, ἀπὸ ποῦ κατάγεται, ποιοὶ εἶνε οἱ πρόγονοί του. Κι ὅταν μεγάλωσε, μιὰ μέρα **ἐγίνε ἀφαντος ἀπὸ τὰ παλάτια!** Κλαίει ὁ φαραῶ, κλαίει ἡ πριγκίπισσα, κλαῖνε οἱ πάντες, διότι ὁ χαριτωμένος αὐτὸς νέος χάθηκε. Ποῦ πῆγε, τί ἔκανε;

Ρωτᾶτε τί ἔκανε; Ἐκανε κάτι ποὺ δὲν κάνουμε ἐμεῖς. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς προβάλλεται σήμερα ὡς παράδειγμα. **Πῆρε ζυγαριὰ καὶ ζύγισε.** Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά ἔβαλε τὰ παλάτια, τοὺς θησαυρούς, τὰ βιβλία τῶν σοφῶν, τὶς πυραμίδες, τὰ

στέμματα, τὰ σπαθιά, τὶς ἀνέσεις, τὶς διασκεδάσεις, τὰ τραγούδια, τὶς γυναῖκες, ὅ,τι ἐλκυστικὸ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἄλλὰ ἡ ζυγαριά ἐκλίνει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ποῦ ἦταν βαρύτερο. Ποιό εἶνε τὸ βαρύτερο; Τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ εἶπα στὴν ἀρχή· «**Πίστει Μωυσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς φαραῶ, μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν**» (Ἐβρ. 11,24-25). Αὐτὰ ποῦ λέμε στὴν ἐκκλησία ἔχουν ὅλα νόημα, ἀλλὰ εἶνε «χοντρὸ νόμισμα» καὶ χρειάζεται νὰ τὰ κάνη κανεὶς λιανὰ γιὰ νὰ τὰ καταλάβη ὁ λαὸς μας.

Λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος, ὅτι ὁ Μωυσῆς τὰ ζύγισε ὅλα, καὶ εἶδε ὅτι παραπάνω ἀπὸ αὐτά, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἀλλὰ κι ἀπὸ τὴ Γῆ ὀλόκληρη, τὰ ἀστέρια καὶ τοὺς Ὁρίωνες, πιὸ βαρὺ εἶνε – ποιό; **Ἡ πίστις!** αὐτὴ βαραίνει παραπάνω. Καὶ ὁ Μωυσῆς εἶδε ὅτι μέσ’ στὰ παλάτια κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν πίστι του καὶ νὰ γίνῃ εἰδωλολάτρη, νὰ λατρεύῃ τὶς μοῦμιες μέσ’ στὶς πυραμίδες, τὰ φίδια, τὰ κρεμμύδια καὶ τὰ σκόρδα – γιὰ αὐτὰ εἶχαν ἐκεῖ γιὰ θεοὺς· καὶ προτίμησε νὰ μείνῃ πιστὸς στὸ Θεὸ τῶν πατέρων του, νὰ πιστεύῃ σὰν τὴ μάνα καὶ τὴ γιαγιά του, ὅπως οἱ πρόγονοί του. Γι’ αὐτὸ ἐγίνε ἄφαντος. Βάδισε χιλιόμετρα, ἔφυγε μακριά, πῆγε κ’ ἐγίνε – τί· τσοπάνης, νὰ βόσκη ἀρνιά καὶ νὰ παίζῃ φλογέρα. Naί· χίλιες φορές τσοπάνης μὲ τὴν πίστι στὸ Θεό, παρὰ βασιλιάς ποῦ νὰ μὴν πιστεύῃ στὸν Κύριο. Αὐτὸ τὸ δίδαγμα παίρνουμε σήμερα. Ἔχει μεγαλεῖο ἡ πίστις μας· παραπάνω ἀπὸ ὅλα εἶνε **ἡ Ὁρθόδοξος πίστις**.

Πόσα χρόνια ἔζησε ἔτσι; Σαραντα χρόνια. Καὶ ὕστερα τὸν κάλεσε ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἀνέδειξε ἡγέτη καὶ **ἀπελευθέρωσε τὸ λαὸ του** ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ φαραῶ.

* * *

Τέτοιο παράδειγμα, ἀδελφοί μου, μᾶς παρουσιάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας· **παράδειγμα ἡρωικῆς ἀποφάσεως**. Ἀνάλογα παραδείγματα ἔχει καὶ ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ ἀλλὰ ἐνδόξου ἔθνους μας. Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία ν’ ἀνοίξουμε τὴν ἱστορία μας, νὰ διαβάσουμε καὶ νὰ κλάψουμε. Μόνον ὁποῖος εἶνε πέτρα δὲν θὰ συγκινηθῇ διαβάζοντας τὸ βίο τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Κολοκοτρώνη, ὄλων ἐκείνων ποῦ θυσίασαν τὰ πάντα γιὰ νὰ ζοῦμε ἐμεῖς ἐλεύθεροι. Πῶς ἔφτασε ἡ λευτεριά σ’ ἐμᾶς; δὲν ἔφτασε ἑτοιμὴ στὸ πιάτο, ἀλλὰ μέσ’ ἀπὸ κόπους, δάκρυα καὶ αἵματα. Ἄν ἔχουμε σήμερα ἐκκλησιᾶς καὶ κάνουμε γιορτὲς καὶ κυματίζῃ στὴν Ἀκρόπολι ἐλληνικὴ σημαία, ἃς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη ὄλων ἐκείνων ποῦ στὰ

βουνά, τὰ λαγκάδια καὶ τὶς θάλασσες ἔδωσαν τὸ παρὼν στὸ προσκλητήριο· ἔτσι ζῆ σήμερα ἡ πατρίδα καὶ πρὸ παντὸς ἡ πίστι ἡ ὀρθόδοξος.

Γιὰ διαβάστε π.χ. γιὰ τὸν **Ἀθανάσιο Διάκο**. Ἦταν λεβέντης Ῥουμελιώτης μὲ πνοή. Καὶ μᾶς διδάσκει κάτι παρόμοιο μὲ τὸ Μωυσῆ. Στάθηκε καὶ πολέμησε στὰ στενά, καὶ τὸν ἔπιασαν οἱ Τοῦρκοι. Θαύμασαν τὸ ἀνάστημα, τὴν ὀμορφιά, τὴν παλληκαριά του. –Ἀλλάζεις τὴν πίστι σου; τοῦ λέει ὁ Ὁμὲρ Βρυώνης· πασᾶς θὰ γίνης, θὰ σοῦ δώσουμε τὸ πασσαλίκι, θὰ ἐξουσιάζῃς ὅλη τὴ Ῥούμελη. –Ἐγὼ Γραικὸς γεννήθηκα, λέει, Γραικὸς θὰ πεθάνω!... Καὶ προτίμησε νὰ τὸν σουβλίσουν, τὴν ὥρα ποῦ ἀνθίζε ἡ γῆ τὴν ἀνοιξι... Δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά, εἶνε γεγονότα.

Ὁ διάβολος ἔρχεται σὲ ὄλους καὶ μᾶς φέρνει τὸ δῖλημα. Κ’ ἐμεῖς, «τράμπα - τραπαλίζομαι», **δὲν παίρνουμε ἡρωικὲς ἀποφάσεις**. Στὸ φτωχαδάκι προτείνει νὰ πάῃ στὴ χάβρα τῶν Ἑβραίων, νὰ γίνῃ ἰεχωβίτης, καὶ τοῦ τάξει δολλάρια μὲ τσὲκ ἀπ’ τὸ Σικάγο. Στὴ φτωχὴ κόρη, ποῦ πάνω στὴ βελόνα «βγάζει τὰ μάτια της», τῆς προτείνει νὰ γίνῃ μεγάλη κυρία κάνοντας ἀβαρία στὶς ἀρχές της. Πάει στὸν ἄλλο καὶ τοῦ λέει· –Θέλεις νὰ γίνης πλούσιος; προσκύνῃσέ με... Πάει καὶ στὸν ἄλλο, τὸν παπᾶ, καὶ τοῦ λέει· –Θέ’ς νὰ γίνης δεσπότης, μητροπολίτης, πατριάρχης; προσκύνῃ τὸν διάβολο μέσα στὶς στοᾶς καὶ θὰ γίνης...

Naί, ἔτσι παίζει ὁ διάβολος τὶς ψυχές. Ἄλλ’ ἐμεῖς ὄχι! Ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ποῦ ἐορτάζουμε, ν’ ἀνανεώσουμε τὴν ἀπόφασί μας **νὰ ζήσουμε καὶ νὰ πεθάνουμε ὀρθόδοξοι**. Νὰ βάλουμε ζυγαριά. Προτιμότερο φτωχὸς μὲ τὸ Χριστὸ παρὰ ἑκατομμυριοῦχος μὲ τὸ διάβολο. Προτιμότερο φτωχὴ κόρη καὶ νὰ ἴχῃς τὴν τιμὴ σου παρὰ κυρία ὑπουργοῦ μὲ ἀτιμία. Προτιμότερο φτωχὸς μὲ τὴν Ὁρθοδοξία παρὰ ἰεχωβίτης μὲ τὸ διάβολο. Προτιμότερο –ἐγὼ τοῦλάχιστον προτιμῶ– νὰ εἶμαι ἕνας παπᾶς, ἕνας καλόγερος, νὰ κρατᾶω ἕνα κομποσχοίνι καὶ νὰ λέω «*Κύριε, ἐλέησον*», παρὰ νὰ γίνω πατριάρχης μὲ τὸ διάβολο.

Ὅχι, ἀδελφοί μου, **δὲν θὰ πουλήσουμε τὴν Ὁρθοδοξία**. Κι ἂν ἀκόμα μᾶς στρώσουν τὴ γῆ μὲ διαμάντια καὶ χρυσάφι, ἐμεῖς γεννηθήκαμε ὀρθόδοξοι, θὰ πεθάνουμε ὀρθόδοξοι. «*Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις*» (Συνοδ. Ὁρθοδ.) ἔσωσε τὸν κόσμο. Ὁ Θεὸς δι’ εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων καὶ ὄλων τῶν ἡρώων, τῶν ὀποίων τὴν ἱερὰ μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα, ἃς σώσῃ καὶ σκέπη πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**